30/01/2023

Ο Καππαδόκης άγιος που τιμάται στον Έβρο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως

Ο άγιος Δημήτριος ο εκ Μιστίου της Νίγδης της Καππαδοκίας έζησε βίο οσιακό και ανεδείχθη κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος.

Τα χαριτόβρυτα λείψανά του βρέθηκαν με θαυματουργικό τρόπο κατά τα έτη 1860 με 1870 όταν μια αγράμματη αλλά θεοσεβής γυναίκα η **Ελευθερία Ελεκίδου** από το Μιστί είδε ένα όνειρο. Οδηγεί τον σύζυγό της κι όλους του κατοίκους του Μιστίου σε μια κατακόμβη ανάμεσα στα χωριά **Μιστί και Λιμνά**, όπου βρέθηκαν τα λείψανα του οσίου αναβλύζοντα μυρίπνοο ευωδία και προχέοντα έκτοτε

πλούσιες ευλογίες και πολλές ιάσεις σε όσους τον επεκαλούντο. Κατά την Μικρασιατική Καταστροφή οι **Καππαδόκες** μετέφεραν τα άγια λείψανα και την εικόνα του **αγίου Δημητρίου** στο χωριό Ιάνα του Έβρου όπου εγκαταστάθηκαν. Στην εικόνα εμφανίζεται ο άγιος με λαϊκή καππαδοκική ενδυμασία, μάλλον ποιμένας ή γεωργός, ο οποίος κρατάει σταυρό. Τα λείψανα του αγίου μέχρι πρόσφατα, εφυλάσσοντο στην **Καππαδοκική Εστία** της Αλεξανδρουπόλεως. Από τον Ιανουάριο του 2012 κατετέθησαν στον Ιερό Ναό της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Αλεξανδρουπόλεως.

Επί τη συμπληρώσει, λοιπόν, δεκαετίας από της καταθέσεως των ιερών λειψάνων του Αγίου στον περικαλλή και μεγαλοπρεπή **Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στην Αλεξανδρούπολη** και επί τη μνήμη αυτού, επινεύσει του **επιχώριου Αρχιερέως,** οργανώθηκαν εορταστικές εκδηλώσεις το Σαββατοκύριακο 28 και 29 του μηνός Ιανουαρίου ε.έ.

Κατόπιν φιλόφρονος προσκλήσεως του Σεβ. **Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως κ. Ανθίμου,** στις λατρευτικές εκδηλώσεις συμμετείχαν οι Σεβασμιώτατοι **Μητροπολίτες Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός**, ο οποίος προέστη της Θείας Ευχαριστίας, **Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων**, **Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Ιουστίνος**, **Λαγκάδα, Λητής και Ρεντίνης κ. Πλάτων** και ο Θεοφιλέστατος **Επίσκοπος Ανδρούσης κ. Κωνστάντιος**, ο οποίος προέστη της Εσπερινής Συνάξεως.

Ο Σεβ. **Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός** κηρύττων το θείο λόγο, εξ αφορμής της ευαγγελικής περικοπής της αφορώσης στην θεραπεία της θυγατρός της Χαναναίας γυναίκας, μεταξύ άλλων, τόνισε: «Ἡ **περίπτωση τῆς Χαναναίας** εἶναι ἡ περίπτωση κάθε μάνας πού πονᾶ καί ἀγωνιᾶ γιά τό παιδί της. Κάθε μάνα τοῦ κόσμου τούτου φυλάσσει στήν καρδιά της τόν πιό ἀκριβό θησαυρό γιά τά παιδιά της, τήν ἀγάπη. Ἡ μητρική ἀγάπη εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Ἡ μητρική ἀγάπη εἶναι ἡ τέλεια ἔκφραση τῆς ἀνθρωπιᾶς. Ἡ Χαναναία ὅμως, ἐκτός ἀπό ἀγάπη καί πόνο γιά τό παιδί της, διακρίνεται γιά τρεῖς ἀκόμα ἀρέτες, πού τή δικαιώνουν μπροστά στόν Χριστό.

»Πρῶτον, διαθέτει ἀληθινή ταπείνωση. Δέν διστάζει νά ἐγκαταλείψει τήν ἀσφάλεια τοῦ τόπου της καί νά ταπεινωθεῖ μπροστά σ’ ἕναν ἀλλόφυλο, μπροστά σ’ ἕναν ξένο. Ζητεῖ βοήθεια ἀπό κάποιον πού ἐνδεχομένως ὅτι δέν θά ἐνδιαφερθή γι’ αὐτήν. Ἐξευτελίζεται μπροστά σέ μία ὁμάδα ἀνθρώπων πού τήν περιφρονοῦν,

χωρίς νά τήν γνωρίζουν, χωρίς νά ἔχουν κάποιο λόγο. Τήν περιφρονοῦν μόνον καί μόνον ἐπειδή εἶναι γυναῖκα καί ἐπειδή εἶναι ξένη. Μέ τήν ταπείνωσή της ξεπερνάει τήν ξενοφοβία τους, τόν σκληρό ρατσισμό τους. Αὐτομειώνεται ἀδίστακτα, προκειμένου νά καταφέρει νά ἐπικοινωνήσει μέ τό πρόσωπο πού τήν ἐνδιαφέρει. Ἀλλά καί ὅταν ἀπό τό πρόσωπο αὐτό εἰσπράττει ἀπαξίωση, δέν πτοεῖται. Τό ταπεινό της φρόνημα δέχεται αὐτές τίς προσβολές καί δέν ἀντιδρᾶ ἐπιθετικά ἤ ἐκδικητικά, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ λογική τοῦ κόσμου... Ἡ ταπείνωση γκρεμίζει τά ἐμπόδια πού ὀρθώνει ὁ ἐγωισμός στήν ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Διαθέτει διάκριση, εὐγένεια, θετικότητα, ἰσορροπία καί δικαιοσύνη. Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος εἶναι συμπαθής σέ ὅλους. Γίνεται εὔκολα ἀποδεκτός. Ἔτσι, λοιπόν, ἡ φαινομενική παθητικότητα τῆς ταπείνωσης εἶναι στήν πραγματικότητα οὐσιαστικός δυναμισμός, πού μεταμορφώνει τά πάντα γύρω του χωρίς ἀναστάτωση καί ταραχή. Αὐτό κατάφερε ἡ Χαναναία. Μέ τήν ταπείνωση της ἀπέσπασε τόν δίκαιο ἔπαινο τοῦ Κυρίου.

»Τό δεύτερο χαρακτηριστικό αὐτῆς τῆς θαυμάσιας προσωπικότητας εἶναι ἡ ὑπομονή καί ἡ ἐπιμονή. Ἡ Χαναναία διαθέτει ὑπομονή καί ἐπιμονή πού σοκάρουν καί ἐκπλήσσουν. Εἶναι στά σύνορα τοῦ θράσους, ἀλλά δέν εἶναι θράσος, διότι δέν προσβάλλει οὔτε στεναχωρεῖ κάποιον. Εἶναι τό εὐλογημένο θάρρος πού διαθέτουν οἱ ἀγαθοί καί εὐλογημένοι ἄνθρωποι, οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι τό θάρρος πού προέρχεται ἀπό μία ἀγαθή συνείδηση, ἡ ὁποία δέν ντρέπεται γιά κάτι, δέν φοβᾶται τίποτα, δέν κρύβει πονηριά, δέν ἔχει χαμηλά κίνητρα. Εἶναι τό θάρρος πού ἔχουν τά μικρά παιδιά, ὅταν πλησιάζουν τούς γονεῖς τους καί περιμένουν νά λάβουν ἀγάπη καί φροντίδα. Ἡ ἐπιμονή τῆς γυναίκας αὐτῆς δημιουργεῖ μία ἀνατρεπτική συμπεριφορά γιά τόν καθωσπρεπισμό καί τήν ὑποκρισία τῆς κοινωνίας. Μέ τήν ἀποφασιστικότητά της μᾶς δείχνει πώς τά ἐμπόδια ὑπάρχουν γιά νά μᾶς κάνουν πιό δυνατούς καί πιό ἔξυπνους. Μᾶς διδάσκει ὅτι τά ἐμπόδια ὑπάρχουν γιά νά τά ξεπερνᾶμε καί ὄχι γιά νά μᾶς λυγίζουν. Ἡ παρρησία τῆς

Χαναναίας ἔχει μία χαριτωμένη ὁρμητικότητα. Αὐτή ἡ ὁρμητικότητα εἶναι γνώρισμα τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ, πού δέν κάμπτεται ἀπό πειρασμούς καί πτώσεις. Προχωρεῖ πάντοτε μπροστά μέ ἐπιμονή καί ὑπομονή, διότι ξέρει ὅτι ὁ Χριστός τόν προσέχει καί μεριμνᾶ γιά ἐκεῖνον.

»Τό τρίτο γνώρισμα τῆς Χαναναίας εἶναι ἡ πίστη της στόν Κύριο. Ἡ πίστη τῆς Χαναναίας ἔχει τή μορφή τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης. Ἐμπιστεύεται τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, τήν ἀγάπη Του, τό ἔλεός Του, τή φιλανθρωπία Του. Ἐμπιστεύεται ἕνα πρόσωπο πού ἄκουσε γι' αὐτό, ἀλλά τῆς ἦταν ἄγνωστο. Ἔχοντας ὡς πνευματική περιουσία τή γνώση γιά τόν Χριστό, προχώρησε καί στήν προσωπική συνάντησή Του. Ὅταν Τόν εἶδε, ὅταν μίλησε μαζί Του, ὅταν γονάτισε μπροστά Του, Τόν ἐμπιστεύθηκε. Τίποτε πλέον δέν θά μποροῦσε νά τήν ἀπομακρύνει ἀπ' Αὐτόν. Ἀκόμη καί ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος θέλησε νά τή δοκιμάσει, νά τήν ἀπομακρύνει ἀπό κοντά Του, νά δείξει ὅτι τήν ἀποστρέφεται. Ἡ Χαναναία δέν ἔχασε τήν ἐμπιστοσύνη της σ'Αὐτόν. Στό πρόσωπό της βλέπουμε πώς ἡ πίστη εἶναι θησαυρός. Ὁ θησαυρός τῆς πίστεως δέν εἶναι ἰδέες. Εἶναι ἐμπειρίες πού μαρτυροῦν πώς ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ

εἶναι δυνατή καί ἀδιαμφισβήτητη. Ἡ Χαναναία μπροστά στόν Χριστό ξέχασε ὅ,τι ἤξερε, ἀρνήθηκε τό ψέμα, ἀρνήθηκε τήν ἄγνοια, ἀρνήθηκε τήν ἁμαρτία. Ἡ γυναίκα αὐτή διαχώρισε μέ τή στάση της τήν πίστη ἀπό τή θρησκεία γιατί ἡ πίστη εἶναι ἐμπειρία, βίωμα καί ζωή. Ἡ πίστη εἶναι σχέση καί ἀγάπη, ἀποκούμπι καί καταφύγιο. Ὁ Χριστός δέν ἦλθε γιά τούς θρησκευόμενους, οἱ ὁποῖοι τελικά Τόν σταύρωσαν. Ἦλθε γιά τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἀδίστακτα Τόν ἀκολούθησαν».

Και έκλεισε: «*Αὐτές οἱ ἀρετές τῆς ταπείνωσης, τῆς πίστης, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐπιμονῆς πού διέκριναν τήν Χαναναία, αὐτές οἱ ἀρετές ἐκόσμουν καί τόν σήμερον τιμώμενο ἅγιο Δημήτριο ἀπό τό Μιστί, τά ἱερά λείψανα τοῦ ὁποίου ἔφεραν οἱ πρόσφυγες ὀρθόδοξοι Καππαδόκες στόν ἀκριτικό Ἔβρο. Στή δύσκολη ἐποχή μας ἔχουμε ἀνάγκη, ἀγαπητοί, νά τούς μιμηθοῦμε. Νά μιμηθοῦμε τήν ἀγάπη, τήν ταπείνωση, τήν ὑπομονή καί τήν ἐπιμονή καί τήν πίστη τους. Νά γίνουμε αὐθεντικοί στή σχέση μας μέ τόν Χριστό. Νά Τόν ἐμπιστευθοῦμε ἀνυστερόβουλα. Ὅταν ὁ Κύριος διαπιστώσει αὐτό τό μέγεθος τῆς πίστης μας στό πρόσωπό Του, θά μᾶς ἀντιδοξάσει μέ τήν ἄκτιστη καί ἀπέραντη χάρη τῶν ἐνεργειῶν Του, τίς ὁποῖες μακάρι ν' ἀπολαμβάνουμε ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε».*